

บทที่ ๔

การอภิปรายและตีความหมาย

จากผลที่ได้ตั้งตารางต่างๆในบทที่ ๓ นั้น พอละตีความหมายเพื่อให้คำตอบแก่ความ
มุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ได้ดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวของกลุ่ม
ตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีค่าสหสัมพันธ์ .๘๖ (ตารางที่๔) แสดงว่า ในกลุ่มที่
มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง คนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงก็จะมีความสามารถในการปรับตัวใน
สังคมสูง ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ก็จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวของกลุ่ม
ตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีค่าสหสัมพันธ์ .๒๒ (ตารางที่๔) แสดงว่า ในกลุ่มที่
มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ความแปรผันร่วมกันระหว่างผลการเรียน และ การปรับตัวนั้น มี
น้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง

๓. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนสูง มีค่า ๔๐.๐๖ ส่วนค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่ม
ตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีค่า ๒๖.๐๖ (ตารางที่๑) ซึ่งจากการเปรียบเทียบโดย
ใช้การวิเคราะห์ความแปรผัน ได้ค่า F จากการคำนวณ ๔.๑๘ (ตารางที่๓) ค่า F (ที่ระดับ
นัยสำคัญ ๕% ๑,๔๘ df) จากตารางมีค่า ๔.๐๔ ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการ
ปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กับ ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับ
ตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน
ทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕

จากผลที่ได้ในสามข้อดังกล่าวมานี้ จะเห็นว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ได้รับ
คะแนนความเห็นจากเพื่อนๆ มีความสามารถในการปรับตัวในสังคม ดีกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนต่ำ อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ต่างก็มีความสัมพันธ์ระหว่างผล
สัมฤทธิ์ในการเรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนสูง ก็จะมีความสามารถในการปรับตัวสูง ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำจะ

มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมค่าตัว. แต่คาสหสัมพันธ์ดังกล่าว ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีค่าสูงกว่าในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ แสดงว่า ระดับของความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มสูงมีมากกว่าในกลุ่มต่ำ หรือกล่าวได้ว่า ผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง (อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่๔๔ถึง๕๕) จะมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูงกว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ (อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่๑ถึง๒๔)

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก มีคาสหสัมพันธ์ .๕๖ (ตารางที่๕) แสดงว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก คนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง เป็นคนที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีอายุมาก มีคาสหสัมพันธ์ .๑๑ (ตารางที่๕) แสดงว่า ความแปรผันร่วมกันของผลการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวของคนกลุ่มนี้น้อย

๖. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง เท่ากับ ๔๐.๐๒ ส่วนค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากและมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีค่า ๔๒.๐๓ (ตารางที่๑) ซึ่งจากการเปรียบเทียบไคสแควร์ จากการคำนวณ .๑๔ (ตารางที่๕) $\chi^2_{(1)}$ (ที่ระดับนัยสำคัญ ๕% ๑.๖๒ df) จากตารางมีค่า ๓.๕๕ ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กับกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีอายุมาก จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในทางสถิติ

คาสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง (ข้อ๑) มีค่า .๕๖ ส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีอายุมาก (ข้อ ๕) มีค่า .๑๑ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก (ข้อ ๔) มีค่า .๕๖ ดังนั้น ผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีอายุมาก มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการปรับตัว สูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง และสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีอายุมาก. และผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง แนวโน้มของ

ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนกับความสามารถในการปรับตัว มีมากกว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่ม ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและอายุมาก

การที่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูง กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและมีอายุมาก ได้รับความเห็นว่า มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมในระดับที่ไม่แตกต่างกัน (ค่าเฉลี่ยไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ) ทำให้มีแนวโน้มที่จะคิดว่า ตัวแปรในค่านอายุมาก ไม่ทำให้ความสามารถในการปรับตัวในสังคมแตกต่างกันไปอย่างมีนัยสำคัญ ถ้าหากว่า เป็นคนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูง

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการ เรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน มีค่า .๕๕ (ตารางที่๔) แสดงว่า ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน ผู้ที่ได้ผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูง มีแนวโน้มที่จะได้รับความเห็นว่า มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะได้รับความเห็นว่ามีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการ เรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำและมีเชื้อชาติจีน มีค่า .๓๑ (ตารางที่๕) เป็นข้อเท็จจริงให้เห็นว่า ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำและมีเชื้อชาติจีน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูง มีความสามารถปรับตัวในสังคมสูง และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำด้วย

๕. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ และมีเชื้อชาติจีน มีค่า ๓๖.๐๖ และค่าเฉลี่ยของความสามารถปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ และมีเชื้อชาติไทย มีค่า ๒๒.๑๐ ซึ่งจากการเปรียบเทียบ ได้ค่า F จากการคำนวณ ๓.๘ (ตาราง๕) ค่า F (ที่ระดับนัยสำคัญ ๕ % ๑.๕๘df) จากตารางมีค่า ๕.๐๘ ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ และมีเชื้อชาติไทย จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ(ที่ระดับ .๐๕)กับค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ และมีเชื้อชาติจีน

๑๐. ค่าเฉลี่ยของความสามารถปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน มีค่า ๓๗.๕๐ และค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่ม

ตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีเชื้อชาติไทย มีค่า ๔๐.๒๒ (ตารางที่ ๑) ค่า F ซึ่ง
 ได้จากการคำนวณ มีค่า .๓๗ (ตารางที่ ๑๐) ค่า F (ที่ระดับนัยสำคัญ ๕% ๑.๔๔ df) จาก
 ตารางมีค่า ๔.๐๘ ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล
 สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน จึงไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ.๐๕ กับ ค่าเฉลี่ย
 ของความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีเชื้อชาติไทย
 จะเห็นว่า ในพวกที่มีเชื้อชาติจีน ทั้งกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง และกลุ่ม
 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่มีความสัมพันธ์ กับ ความสามารถในการ
 การปรับตัวในสังคม ควบคู่กันของความมีสหสัมพันธ์ที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง. นอกจากนี้ กลุ่ม
 ตัวอย่างที่มีเชื้อชาติจีน ทั้งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ
 ต่างก็มีความสามารถในการปรับตัวในสังคม ที่ไม่แตกต่างไปจากกลุ่มที่มีเชื้อชาติไทยและมีผลการ
 เรียนสูง กับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ (ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญเลย. ทั้งนี้ เป็น
 แนวโน้มที่ชวนให้คิดว่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติดังกลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้ง
 นี้ ความแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติไม่ก่อให้เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความ
 สามารถในการปรับตัวเลย.

๑๑. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัว กับ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่ม
 ตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง (ผลรวมของสังคมมิติและไครเอเย) มีค่า
 สหสัมพันธ์ -.๑๗ แสดงว่า ความแปรผันรวมกันของตัวแปรทั้งสอง ในกลุ่มที่มีความสามารถ
 ในการปรับตัวสูง เป็นไปในทางลบ แต่มีค่าไม่สูงนัก

๑๒. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวในสังคม กับ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
 ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ (ผลรวมของสังคมมิติกับไครเอเย) มีค่า
 สหสัมพันธ์ .๒๒ แสดงว่า ความแปรผันรวมกันของตัวแปรทั้งสอง ในกลุ่มที่มีความสามารถใน
 การปรับตัวต่ำ เป็นไปในทางบวก แต่เป็นค่าที่ไม่สูงนัก

๑๓. ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง
 (ผลรวมของสังคมมิติและไครเอเย) มีค่า ๗๒.๖๔ และค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการ
 เรียนของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ มีค่า ๖๔.๐๐ (ตารางที่ ๒) จาก
 การเปรียบเทียบ ค่า F จากการคำนวณ ๒๕.๖ (ตารางที่ ๑๑) ค่า F (ที่ระดับนัยสำคัญ

(โครเอเชีย) มีค่า 72.20 และค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ของกลุ่มที่มีความสามารถปรับตัวในสังคมต่ำ มีค่า 65.22 (ตารางที่ ๒) จากการเปรียบเทียบ ค่า F จากค่าคำนวณ มีค่า 6.90 (ตารางที่ ๓) ค่า F (ที่ระดับนัยสำคัญ 1% 9.68 d.f) จากตารางมีค่า 7.95 ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ของกลุ่มที่มีความสามารถปรับตัวในสังคมสูง ก็กับ ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับนัยสำคัญ $.05$

ผลจากข้อ ๑๑ ถึง ๑๔ จะเห็นว่า ไมว่าจะมีการแบ่งควยคะแนนรวมของสังคมดี และแบบสอบถาม "โครเอเชีย" หรือการแยกคะแนนทั้งสองออกจากกัน จะได้อะไรที่มีความหมายทางเดียวกัน กล่าวคือ ในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคมเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวต่ำ และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถปรับตัวในสังคมสูง. ในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ ความสัมพันธ์เป็นไปในทางบวก คือ คนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงมีความสามารถในการปรับตัวสูง และคนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำด้วย. นอกจากนี้ ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒๐. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่าง กับปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองมีปัญหาน้อย มีค่าสหสัมพันธ์ $-.66$ ในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง แสดงว่า ในกลุ่มที่มีความสามารถปรับตัวในสังคมสูง ผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง เป็นผู้ที่คิดว่าตนเองมีปัญหาน้อย ส่วนผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ เป็นผู้ที่คิดว่าตนเองมีปัญหามาก

๒๑. ในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัว กับ ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองมีปัญหาน้อย มีค่าสหสัมพันธ์ $-.66$ (ตารางที่ ๓) แสดงว่า ในกลุ่มของผู้ที่มีความสามารถปรับตัวในสังคมต่ำ ผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง เป็นผู้ที่คิดว่าตนเองมีปัญหาน้อย ส่วนคนที่มีความสามารถปรับตัวในสังคมต่ำ เป็นผู้ที่คิดว่าตนเองมีปัญหา

มาก

๒๒. ค่าเฉลี่ยของปัญหาซึ่งกลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองนั้น ในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับ
 ตัวในสังคมสูง มีค่า ๓๗.๘๕ ส่วนกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ มีค่าถึง
 ๘๐.๘๕ (ตารางที่ ๓) ได้ค่า F จากการคำนวณ ๘.๑๐ (ตารางที่ ๑๔) ค่า F ที่ระดับ
 นัยสำคัญ ๑% ๑.๓๘ df) จากตารางมีค่า ๗.๓๕ ดังนั้น จึงมีความแตกต่างในระหว่างกลุ่ม
 ที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง กับ กลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ ในด้านปัญหาที่กลุ่ม
 ตัวอย่างคิดว่าตนเอง และ เป็นความแตกต่างที่มีนัยสำคัญ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑

เห็นได้ว่า ทั้งในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง และในกลุ่มที่มีความสามารถใน
 การปรับตัวต่ำ ต่างก็มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวในสังคม กับปัญหาที่คิด
 ว่าตนเองมีในทางลบ กล่าวคือ ถ้ามีความสามารถในการปรับตัวสูง ก็คิดว่าตนเองมีปัญหาน้อย
 ส่วนคนที่มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ คิดว่าตนเองมีปัญหามาก และจากข้อที่ ๒๒ จะเห็นว่า
 ผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง มีค่าเฉลี่ยของปัญหาที่คิดว่ามี น้อยกว่าผู้ที่มีความสามารถใน
 การปรับตัวต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ